

ACORDUL DE RECUNOAȘTERE A VINOVĂȚIEI ÎN LUMINA MODIFICĂRILOR ADUSE CODULUI DE PROCEDURĂ PENALĂ PRIN O.U.G. NR. 18 DIN 18 MAI 2016

Alexandru-Nicolae Volintiru

Abstract:

This article is an analysis of the institution of plea bargaining, new criminal procedure institution, which was introduced in the Romanian legislation by Law no. 135/01 July 2010 regarding the Criminal Procedure Code. This institution of criminal procedural law is governed by Chapter I - Title IV of the Special Part of the Criminal Procedure Code, namely, articles number 478-488.

Given the numerous decisions of the Constitutional Court by which were declared unconstitutional an important part of the criminal procedural provisions contained in the new Criminal Procedure Code, Emergency Ordinance no. 18/2016 amending and supplementing Law no. 286/2009 regarding the Criminal Code, Law no. 135/2010 concerning the Code of Criminal Procedure and also supplementing Art. 31 para. (1) of Law no. 304/2004 referring to judicial organization was adopted. Among the many changes introduced by this normative act is also the institution of plea bargaining.

Therefore, I proceeded to analyze the main elements that make up this special procedure, namely: holders, purpose and conditions of the agreement of plea bargaining as well as trial proceedings before the court and the solutions that it may have once seised of the case, were reviewed and analyzed.

In conclusion, this work reveals that the aim of introducing these changes was to ensure respect for fundamental principles and constitutional rights of citizens by aligning this institution with the Constitution of Romania.

Keywords: *plea bargaining, simplified judgement proceedings, the Code of Criminal Procedure, Emergency Ordinance no. 18/2016*

1. Considerații generale

Prin Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală a fost introdusă în legislația românească o instituție procesual penală cu caracter de noutate, respectiv instituția *acordului de recunoaștere a vinovăției*. Această instituție de drept procesual penal este reglementată la Capitolul I - Titlul IV din partea specială a Codului de procedură penală, sediul materiei regăsindu-se în cuprinsul articolelor 478-488.

Încă de la intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, instituția *Acordului de recunoaștere a vinovăției* a fost supusă controlului de constituționalitate, astfel încât prin Decizia nr. 235/2015 Curtea Constituțională a admis excepția de

neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 488 din Codul de procedură penală precum și soluția legislativă cuprinsă în art. 484 alin. (2) din Codul de procedură penală care exclud persoana vătămată, partea civilă și partea responsabilă civilmente de la audierea în fața instanței de fond, sunt neconstituționale.¹

În considerentele deciziei anterior menționate, Curtea a reținut, pe de o parte, că respectarea principiilor constituționale și a drepturilor fundamentale prevăzute la art. 1 alin. (5), art. 21 și art. 24 din Constituție impune reglementarea de către legiuitor, la art. 488 alin. (1) și (2) C. pr. pen., a dreptului persoanei vătămate, al părții civile și al părții responsabile civilmente, alături de procuror și de inculpat, de a formula apel împotriva soluției pronunțate de instanța de judecată atunci când au interesul procesual de a invoca motive de nulitate relativă sau absolută, iar la art. 488 alin. (3) C. pr. pen. a dreptului persoanei vătămate, al părții civile sau părții responsabile civilmente de a fi citate în procedura de soluționare a acestei căi de atac.

Pe de altă parte, cu referire la art. 488 alin. (4) C. pr. pen., instanța de contencios constituțional a statuat că se impune reglementarea de către legiuitor în cuprinsul acestui text de lege a posibilității instanței de apel de a pronunța și alte soluții decât cele de la lit. a)-c) ale alin. (4), precum și posibilitatea instanței de a admite apelul și de a respinge acordul de recunoaștere a vinovăției dacă se constată că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 485 alin. (1) lit. b) din Cod.

De asemenea, cu ocazia soluționării excepției de neconstituționalitate, Curtea a mai stabilit că, în ceea ce privește reglementarea art. 484 alin. (2) C. pr. pen., se impune ca la soluționarea cauzei instanța de fond să procedeze la citarea și ascultarea, în ipoteza prezentării, a persoanei vătămate, părții civile și părții responsabile civilmente.

Având în vedere numeroasele decizii ale Curții Constituționale prin care au fost declarate ca neconstituționale o parte însemnată a dispozițiilor procesual penale cuprinse în Noul cod de procedură penală și observând numărul relativ mare de texte declarate neconstituționale care nu au fost puse în acord cu Legea fundamentală în termenul prevăzut de art. 147 alin. (1) din Constituție, a fost adoptată Ordonanța de urgență nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară. Printre numeroasele modificări aduse de acest act normativ se numără și instituția acordului de recunoaștere a vinovăției, fiind analizată în cele ce urmează.

2. Analiză asupra instituției acordului de recunoaștere a vinovăției

Titularii acordului de recunoaștere a vinovăției. După cum este prevăzut în cuprinsul art. 478 alin. (1) C. pr. pen., acordul de recunoaștere a vinovăției poate fi

¹ Decizia CCR nr. 235/2015 publicată în M. Of. nr. 364 din 26 mai 2015.

inițiat de procuror sau de inculpat. O modificare semnificativă a textului de lege o constituie introducerea prin O.U.G. nr. 18/2016 ca titular al acestei instituții procesuale pe inculpatul minor, care potrivit alin. (6) al art. 478 poate încheia acordul de recunoaștere a vinovăției sub condiția încuviințării de către reprezentantul său legal.

Totodată, analizând textul legal se observă faptul că din categoria titularilor acordului de recunoaștere a vinovăției sunt în continuare excluse persoana vătămată și partea civilă care nu au niciun rol la încheierea acordului, dar care vor fi citate în fața instanței de judecată sesizată cu soluționarea respectivei cauze unde vor putea formula excepții și pune concluzii, atât personal cât și prin avocat. Constatăm astfel că legiuitorul a pus în acord textul art. 484 alin. (2) cu Decizia Curții Constituționale nr. 235/2015.

Condițiile încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției. Din coroborarea art. 478 alin. (1) cu art. 480 C. pr. pen. reținem că pentru a putea fi încheiat acordul de recunoaștere a vinovăției este necesar a fi îndeplinite în mod cumulativ următoarele condiții:

- **În cauză să fi fost pusă în mișcare acțiunea penală.** Cu privire la această primă condiție, în doctrină s-a susținut că și autorul față de care a fost începută urmărirea penală și a dobândit calitatea de suspect poate să inițieze această procedură, considerându-se că a condiționa cererea de încheiere a unui acord de recunoaștere a vinovăției de calitatea de inculpat ar avea semnificația unui formalism exagerat.² Un alt autor, cu privire la acest aspect, a apreciat că o astfel de cerere a suspectului este lipsită de orice finalitate practică până în momentul în care procurorul dispune prin ordonanță punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, urmând ca în acel moment să demareze procedura încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției.³

- **Legea să prevadă pentru infracțiunea/infracțiunile ce fac obiectul acordului pedeapsa amenzii sau pedeapsa închisorii de cel mult 15 ani.** Această a doua condiție este prevăzută de legiuitor în cuprinsul alin. (1) al art. 480 C. pr. pen. observându-se totodată că odată cu intrarea în vigoare a O.U.G. nr. 18/2016 s-a modificat limita de pedeapsă pentru infracțiunea care face obiectul acordului de la 7 la 15 ani, extinzându-se cu această ocazie numărul infracțiunilor pentru care se poate recurge la această procedură specială.

Consider că sintagma „pedeapsa prevăzută de lege” folosită de legiuitor are semnificația de pedeapsă cu care este incriminată fapta săvârșită în forma consumată, fără a fi luate în considerare cauzele de reducere (ex. Tentativa sau reținerea unei circumstanțe atenuante) sau de majorare (ex. recidiva) a pedepsei, aceasta fiind definită în cuprinsul art. 187 C. pen.

² I. Neagu, M. Damaschin, *Tratat de procedură penală, partea specială, în lumina Noului Cod de procedură penală*, Ed. Universul Juridic, București, 2015, p. 470.

³ Andrei Viorel Iugan, *Acordul de recunoaștere a vinovăției*, Ed. Universul Juridic, București, 2015, p. 31.

- Din probele administrate în cauză să rezulte suficiente date cu privire la existența faptei pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală și cu privire la vinovăția inculpatului.

O discuție cu privire la această condiție este aceea ce privește *standardul de probă*. Sub acest aspect, apreciez că pentru a se încheia acordul de recunoaștere a vinovăției este necesar ca în cauză să existe probe care să conducă **dincolo de orice îndoială rezonabilă** că fapta există, că aceasta constituie infracțiune și că a fost săvârșită de inculpat. Consider că în cauză, prin reglementarea procedurii speciale, legiuitorul nu a avut în vedere reducerea standardului de probațiune ce incumbă organelor de urmărire penală, situația nefiind cu nimic diferită de aceea în care s-ar fi procedat la trimiterea în judecată a inculpatului prin rechizitoriu, având în vedere că soluțiile pe care le poate da instanța sesizată cu judecarea acordului de recunoaștere a vinovăției sunt aceleași cu cele pe care le-ar da și dacă ar fi sesizată prin rechizitoriu (condamnare, renunțare la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei).

În acest sens, apreciez ca fiind criticabilă susținerea din doctrină⁴ referitoare la faptul că din coroborarea dispozițiilor art. 103 alin. (2) C. pr. pen. cu dispozițiile art. 396 alin. (2)-(4) C. pr. pen. ar reieși că, în procedura comună, condamnarea inculpatului, renunțarea la aplicarea pedepsei și amânarea aplicării pedepsei nu pot fi dispuse decât atunci când acuzația a fost probată dincolo de orice îndoială rezonabilă, în vreme ce în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției standardul de probă pentru a se dispune aceleași soluții este mai scăzut, judecătorul fiind ținut să constate că din probe rezultă suficiente date cu privire la săvârșirea faptei și vinovăția inculpatului. Apreciez că, deși inculpatul recunoaște comiterea faptei, nu se poate susține că în lipsa altor probe cu care să se coroboreze declarația sa, instanța ar putea pronunța vreuna dintre soluțiile prevăzute la art. 396 alin. (2)-(4) C. pr. pen.

- Inculpatul să beneficieze de asistență juridică. Includerea acestei condiții are drept scop protejarea dreptului la apărare a inculpatului care poate nu posedă cunoștințe de specialitate ori poate nu percepe consecințele juridice ce se răsfrâng asupra situației sale în cursul procesului penal, asigurându-se în acest mod o egalitate în negocierea acordului de recunoaștere a vinovăției. Având în vedere faptul că prin O.U.G. nr. 18/2016 a fost introdus ca titular al acordului de recunoaștere a vinovăției inculpatul minor, consider că atunci când minorul este parte a acestei proceduri speciale, pe lângă asigurarea asistenței juridice obligatorii, la încheierea acordului va trebui să participe și reprezentantul său legal, un astfel de act de dispoziție neputând fi inițiat sau acceptat numai de către minor în prezența avocatului său.

⁴ Alexandra LĂNCRĂNȚAN, Radu SLĂVOIU, Acordul de recunoaștere a vinovăției - unele controverse, 24 martie 2015 (<http://www.juridice.ro/366853/acordul-de-recunoastere-a-vinovatiei-unele-controverse.html>).

Cât privește asistența juridică în fața instanței de judecată ce este sesizată cu soluționarea cauzei, consider că aceasta nu este obligatorie. Din cuprinsul art. 480 C. pr. pen. se observă că legiuitorul a înțeles să impună această condiție pe parcursul negocierilor purtate de inculpat și procuror, precum și la încheierea acordului. Odată sesizată instanța, asistența juridică a inculpatului va deveni obligatorie numai în cazurile prevăzute de art. 90 C. pr. pen.

- **Inculpatul să recunoască expres comiterea faptei și să accepte încadrarea juridică pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală.** Această condiție reiese din cuprinsul art. 482 lit. h) C. pr. pen. Pentru încheierea acordului este necesar ca inculpatul să recunoască fapta săvârșită în materialitatea sa, inclusiv participarea la comiterea acesteia a altor persoane (coautori, complici, instigatori) și să accepte încadrarea juridică pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală. Apreciez că în situația în care după încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției și până la sesizarea instanței de judecată procurorul, apreciind că este necesară schimbarea încadrării juridice a faptei/faptelor, dispune acest lucru ori dispune extinderea acțiunii penale cu privire la alte fapte sau alți participanți la comiterea infracțiunii ce face obiectul acordului, va trebui încheiat un nou acord, întrucât, pe de o parte, pedeapsa ce urmează a fi fixată putând fi influențată de aceste aspecte, iar pe de altă parte noua încadrare juridică nu a fost acceptată în mod expres de către inculpat.

- **Să existe avizul prealabil al procurorului ierarhic superior, stabilindu-se limitele între care va putea fi încheiat acordul.** Avizul procurorului ierarhic superior se materializează printr-o mențiune datată și semnată, înscrisă pe referatul procurorului de caz⁵. Totodată, arăt că în ipoteza descrisă la punctul anterior, în situația în care după obținerea avizului procurorului ierarhic superior, procurorul de caz dispune schimbarea încadrării juridice a faptei/faptelor săvârșite de inculpat ori extinderea acțiunii penale cu privire la alte infracțiuni, un nou aviz va trebui obținut.

- **Părțile (procurorul de caz și inculpatul) să ajungă la un consens cu privire la obiectul acordului de recunoaștere a vinovăției.**

- **Acordul de recunoaștere a vinovăției să fie avizat de către procurorul ierarhic superior.** Această condiție este prevăzută în cuprinsul art. 478 alin. (2) C. pr. pen., fiind o procedură similară cu aceea în care instanța este sesizată cu judecarea unei cauze prin rechizitoriu. Astfel, în cadrul acestei proceduri speciale există două momente: primul, în care procurorul de caz solicită procurorului ierarhic avizul prin care se stabilesc limitele între care se va purta negocierea între cele două părți cu privire la felul pedepsei și forma de executare a acesteia și cel de-al doilea moment, în care, după ce se ajunge la un acord între procurorul de caz și inculpat, se întocmește actul procedural ce va fi supus avizării de către procurorul

⁵ Mihail Udrouiu, *Sinteze și grile. Procedură penală partea specială*, Ed. C.H. Beck, București, 2014, p. 409.

ierarhic superior. Consider că cel din urmă aviz are rolul de a garanta respectarea legalității și temeiniciei actului prin care va fi sesizată instanța, precum și verificarea respectării de către procurorul de caz a limitelor stabilite anterior.

Cu privire la acest aspect, în doctrină⁶ s-a apreciat că acest text de lege ar trebui modificat în sensul de a se stabili un singur aviz al procurorului ierarhic superior, aviz care să fie dat anterior încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției, considerându-se că existența acestui aviz ulterior ar fi excesiv de formalistă și ar putea conduce la întârzierea soluționării cauzei. Referitor la cele precizate de autor, opinez că în cadrul acestei proceduri este nevoie de cele două avize, deoarece fiecare dintre ele au rol diferit și sunt date în faze diferite ale procedurii.

În sensul acestei opinii arăt că există posibilitatea ca după ce procurorul ierarhic superior stabilește limitele în care urmează să fie încheiat acordul, procurorul de caz să nu le respecte și să obțină în urma negocierii o situație mai grea sau mai ușoară pentru inculpat, mai ales că acesta din urmă, la momentul negocierii, nu cunoaște aceste limite. În această situație, în lipsa celui de-al doilea aviz, urmează a fi sesizată instanța de judecată care nu va avea posibilitatea să respingă acordul de recunoaștere a vinovăției doar pentru acest motiv și, deci, va fi dispusă soluția cu privire la care s-a ajuns în acord, prin încălcarea principiului controlului ierarhic, ajungându-se astfel la o politică penală neunitară la nivelul unităților de parchet.

Referitor la *obiectul acordului de recunoaștere a vinovăției*, reglementat în cuprinsul art. 479 C. pr. pen., acesta constă în recunoașterea comiterii faptei și acceptarea încadrării juridice pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală și privește felul și quantumul pedepsei, forma de executare a acesteia, în ipoteza stabilirii unei soluții de condamnare a inculpatului, ori după caz, soluția de renunțare la aplicarea pedepsei sau amânare a aplicării pedepsei. Prin modificarea legislativă efectuată se observă că legiuitorul a prevăzut în mod expres în cadrul obiectului acordului de recunoaștere a vinovăției și felul măsurii educative ce va fi aplicată inculpatului minor, ca urmare a extinderii sferei de aplicare a acestei proceduri speciale și la această categorie de inculpați.

Cât privește *forma și conținutul* acordului de recunoaștere a vinovăției, acesta se încheie în formă scrisă, după cum prevede art. 481 C. pr. pen. și cuprinde în mod obligatoriu dispozițiile enumerate limitativ în art. 482 C. pr. pen. Se observă că una dintre mențiunile acordului de recunoaștere a vinovăției este reprezentată de declarația expresă a inculpatului prin care recunoaște comiterea faptei și acceptă încadrarea juridică pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală.

Cu privire la această mențiune înscrisă în cuprinsul acordului, apreciez că în ipoteza respingerii de către instanța de fond a acordului de recunoaștere a vinovăției, procurorul nu o poate folosi ca probă pentru dovedirea vinovăției inculpatului, „declarația expresă” dată de inculpat având numai caracterul unei condiții de formă a acordului de recunoaștere a vinovăției.

⁶ A.V. Iugan, *op. cit.*, p. 65.

Cu toate acestea, opinez în sensul că declarația dată de inculpat în fața organului de urmărire penală poate fi folosită ca probă în procesul penal în ipoteza lansată anterior. Astfel, după punerea în mișcare a acțiunii penale, potrivit art. 309 C. pr. pen., organul de urmărire penală are obligația de a-l chema pe inculpat în vederea aducerii la cunoștință a inculpării și audierii acestuia. Cu toate că în conformitate cu dispozițiile art. 108 rap. la art. 83 lit. a) C. pr. pen., inculpatul are dreptul de a nu da nicio declarație pe parcursul procesului penal, consider că odată inițiată procedura specială a acordului de recunoaștere a vinovăției se renunță la acest drept. În acest sens, consider că numai prin audierea detaliată a inculpatului organul de urmărire penală poate aprecia asupra recunoașterii săvârșirii faptei în materialitatea sa și acceptării încadrării juridice pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală.

Referitor la *procedura în fața instanței de judecată*, se observă că odată cu modificările Codului de procedură penală dispozițiile legale au fost puse în acord cu Decizia Curții Constituționale nr. 235/2015, la soluționarea cauzei fiind citate pe lângă inculpat, celelalte părți și persoana vătămată, care, în situația prezentării, vor fi ascultate.

Referitor la prezența inculpatului în fața instanței de judecată, în doctrină⁷ s-a apreciat că ar fi necesară întotdeauna prezența personală a acestuia motivat de faptul că instanța trebuie să constate nemijlocit existența manifestării sale de voință cu privire la încheierea acordului. Consider întemeiată această opinie având în vedere faptul că instanța trebuie să verifice dacă acordul de recunoaștere a vinovăției îndeplinește condițiile impuse de art. 480-482 C. pr. pen. și implicit, dacă inculpatul și-a exprimat în mod valabil consimțământul. Mai mult decât atât, art. 484 alin. (2) C. pr. pen. stipulează că instanța va hotărî asupra acordului de recunoaștere a vinovăției după ascultarea inculpatului, ascultare care se va rezuma, în opinia mea, la aspecte legate de valabilitatea exprimării consimțământului.

Cu toate acestea, în practică se poate întâlni situația în care după ce a fost sesizată instanța, inculpatul să refuze să se prezinte la proces și să nu poată fi găsit în vederea aducerii sale cu mandat de aducere, situație în care, consider că instanța ar trebui să respingă acordul și să trimită dosarul procurorului în vederea continuării urmăririi penale.

Această situație va conduce, pe de o parte, la întârzierea procesului penal, iar pe de altă parte la acordarea posibilității inculpatului de a reveni în mod indirect asupra manifestării sale de voință, lucru care, din punctul meu de vedere, este nepermis. Consider că legiuitorul ar trebui să intervină și să modifice textul art. 484 alin. (2) C. pr. pen. în sensul de a se prevedea expres că prezența inculpatului în fața instanței nu este obligatorie. Cu privire la acest aspect arăt că legiuitorul a

⁷ N. Volonciu (coordonator), *Noul Cod de procedură penală comentat*, Ed. Hamangiu, București, 2014, p. 1201.

oferit suficiente garanții inculpatului pentru ca la momentul încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției să fie pe deplin informat referitor la consecințele pe care le va suporta în urma încheierii acordului, iar în situația în care acesta ar dori să invoce nevalabilitatea consimțământului la încheierea actului ar trebui să se prezinte în instanță la termenul de judecată acordat în vederea soluționării cauzei.

Soluțiile pe care le poate pronunța instanța de fond au suferit și ele modificări, constatându-se față de reglementarea inițială că în situația admiterii acordului de recunoaștere a vinovăției se poate pronunța numai soluția cu privire la care s-a ajuns în acord, legiuitorul anulând posibilitatea instanței de judecată de a proceda la o individualizare a pedepsei cu ocazia judecării cauzei.

O modificare deosebit de importantă ce fost adusă odată cu intrarea în vigoare a ordonanței de urgență o constituie introducerea alin. (4) al art. 480 C. pr. pen. care prevede că inculpatul beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii și cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei amenzii, totodată fiind prevăzută și reducerea cu o treime a limitelor perioadelor pe care se dispun măsurile educative privative de libertate. Consider a fi binevenită această modificare legislativă prin care inculpații sunt încurajați să recunoască infracțiunile săvârșite încă din faza de urmărire penală, dându-și astfel concursul la soluționarea cu celeritate a cauzei și la reducerea costurilor procesului penal, iar drept urmare, să beneficieze de un tratament identic cu aceia care uzează de procedura simplificată bazată pe recunoașterea vinovăției în fața instanței de judecată, a cărei finalitate constă în aplicarea art. 396 alin. (10) C. pr. pen.

Având în vedere aceste aspecte, apreciez că Decizia HP nr. 25/2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție⁸ prin care s-a stabilit că în aplicarea dispozițiilor art. 480-485 din Codul de procedură penală, în faza de urmărire penală, în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, procurorul nu poate să rețină dispozițiile art. 396 alin. (10) C. pr. pen., cu consecință directă asupra reducerii limitelor de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită, și-a încetat aplicabilitatea.

În conformitate cu dispozițiile art. 485 alin. (1) lit. b) C. pr. pen., în situația în care nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 480-482 din același act normativ cu privire la toate faptele reținute în sarcina inculpatului, care au făcut obiectul acordului, sau dacă se apreciază că soluția cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror și inculpat este nelegală sau nejustificat de blândă în raport cu gravitatea infracțiunii sau pericolozitatea infractorului, instanța va respinge acordul și va trimite dosarul procurorului în vederea continuării urmăririi penale.

⁸ Decizia nr. 25/2014 pronunțată în dosarul nr. 27/1/2014/HP/P a ÎCCJ publicată în M. Of. nr. 935 din 22 decembrie 2014

Astfel, prin modificarea recentă a acestui articol legiuitorul a prevăzut în mod expres că, în cazul stabilirii unei pedepse nelegale, instanța va respinge acordul de recunoaștere a vinovăției. Introducerea acestei dispoziții era imperios necesară având în vedere că instanța investită cu soluționarea cauzei nu are posibilitatea să pronunțe o altă soluție decât aceea cu privire la care s-a ajuns la acordul încheiat între procuror și inculpat.

În consecință, sunt de părere că odată cu soluționarea cauzei de către procuror, acesta are obligația să procedeze individualizarea și apoi la stabilirea atât a pedepsei principale, cât și a pedepselor complementare și accesorii potrivit art. 67 raportat la art. 66 C. pen., respectiv art. 65 C. pen., precum și să rezolve cauza sub toate aspectele, atât pe latura penală, cât și civilă.

Analizând în continuare conținutul art. 488 C. pr. pen., cu denumirea marginală „calea de atac”, se observă că textul normei legale a fost pus în acord cu decizia instanței de contencios constituțional, fiind introduse celelalte părți și persoana vătămată ca titulari ai căii de atac pe lângă procuror și inculpat.

Totodată, a fost modificată lit. b) din alin. (4) a acestui articol, instanța de control judiciar având de acum posibilitatea să desființeze în integralitate sentința instanței de fond prin care a fost admis acordul de recunoaștere a vinovăției și să procedeze la o nouă judecată, conform art. 485 și 486 C. pr. pen.

Din analiza textului de lege, astfel cum a fost modificat, se observă faptul că în continuare în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, nu a fost reglementată soluția admiterii apelului, urmată de desființarea sentinței primei instanțe și trimiterea spre rejudecare atunci când judecata a avut loc în lipsa unei părți nelegal citate ori când există vreun caz de nulitate absolută cum este, de exemplu, necompetența materială a primei instanțe, fiind încălcat principiul legalității procesului penal menționat în art. 2 C. pr. pen. Având în vedere aceste aspecte consider că în situația supunerii acestui articol la un nou control de constituționalitate, Curtea va admite excepția ridicată și va declara neconstituționale prevederile textului de lege.

3. Concluzii

Acordul de recunoaștere a vinovăției reprezintă o instituție de drept procesual penal nouă în legislația românească, prin a cărei introducere, legiuitorul a urmărit soluționarea cu celeritate a procesului penal, într-un termen optim și previzibil. Din acest punct de vedere, conform expunerii de motive care însoțește Legea nr.135/2010 privind Codul de procedură penală, judecata infracțiunilor pe baza acordului de recunoaștere a vinovăției, la fel ca și judecata pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, este o formă abreviată a judecării privind anumite infracțiuni, de natură a responsabiliza părțile din proces.

În urma modificărilor ce au fost aduse Codului de procedură penală prin adoptarea Ordonanței de urgență nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, au fost acoperite numeroasele curențe ale textului inițial, prin care se încălcau mai multe principii constituționale, printre care se numărau principiul legalității, dreptul la apărare ori liberul acces la justiție.

Totodată, odată cu modificarea art. 480 C. pr. pen. și introducerea alin. (4) care stipulează reducerea limitelor de pedeapsă în cazul inculpaților care uzează de această procedură specială, sperăm să crească numărul de dosare soluționate în acest mod, aspect ce va conduce la reducerea costurilor ce sunt suportate de stat, la concentrarea resurselor umane în vederea creșterii operativității în instrumentarea dosarelor complexe și, nu în ultimul rând, la soluționarea cu celeritate a proceselor penale.